

Obraz 27

Vyšetřovna

Reál – Interiér – Noc

Farář Toufar stojí před stolem v Máchově vyšetřovně. Mácha obchází kolem něj, s nezbytným pendrekem v ruce a spokojeně se pochechtává.

MÁCHA:

Tak pro začátek... Co to bylo, s tím natáčením?

Toufar mlčí.

MÁCHA:

Pan doktor Čížek tě za dělnický peníze veze přes půl republiky, abys moh' bejt v tom filmu, a ty pak simuluješ, jak ti je zle?

Mácha si poklepává pendrekem o otevřenou dlaň.

MÁCHA:

To už se příště nebude vopakovat, protože já pak musím vysvětlovat, že jsem se tě ani prstem netknul...

Toufar pozoruje Máchu, který se napřáhne pendrekem. Toufar ucukne, ale naběhne si jen na druhou Máchovu ruku, který vrazí faráři facku. Mácha se zachechtá tomu, jak se Toufar nechal překvapit.

MÁCHA:

Tak... a teď zpátky k tomu, proč tu jseš... To sis vážně myslel, že ti to projde...?

Toufar neodpovídá, nemá vlastně ani na co odpovědět.

MÁCHA:

No? Co sis myslel? Že uděláš zázrak, všichni sedláci se budou slejzat u tebe v kostele? Že k tobě budou vzhlížet jako k pánubohu? Že když jim řekneš, aby nevstupovali do družstev, že tam nevstoupěj? Co sis myslel?

Mácha každou otázku doprovází rytmickým poklepáváním pendreku o nataženou dlaň.

MÁCHA:

Máš černou duši, jestli na to věříš... a já to všechno chci od tebe slyšet... a nejen slyšet... já taky chci, abys to všechno pěkně podepsal...

Toufar semkne rty. Hledí upřeně před sebe a nedává na sobě znát ani nepatrné pohnutí mysli.

TOUFAR:

Ze svých hříchů se budu zpovídat jen před Bohem.

Toufarova věta Máchu rozzuří do nepřítčetnosti.

MÁCHA:

Já jsem ten Bůh!

Toufar už zase mlčí. Stále hledí před sebe s kamenným výrazem v očích.

Mácha se trochu uklidní. Napije se ze skleničky vody, která leží na stole.

MÁCHA:

Tak rychle... a do toho... Teď to všechno vyklop, já to zapíšu, ty to podepíšeš a odvezeme tě někam na Jáchymov, nebo kam... To se má stát a to se taky stane. Vony totiž ty vaše mlejny melou. My se jen postaráme, aby mlely trochu rychlejc.

Toufar promluví tiše a klidně.

TOUFAR:

Nemám se k čemu přiznávat.

V Máchovi už zase začíná kypět zlost.

MÁCHA:

Ty si myslíš, že když nemáme důkazy, nemůže se ti nic stát, je to tak?

Toufar přikývne.

TOUFAR:

Je...

Mácha zařve, až se zatřesou tabulky v oknech.

MÁCHA:

Není!

Mácha se napřáhne obuškem.

MÁCHA:

Já to přiznání vod tebe potřebuju a já ho taky dostanu.

Toufar mlčí.

Mácha udeří Toufara obuškem po zádech.

MÁCHA:

Tak mluv! Mluv! Mluv!

Toufar se pokouší chránit si rukama hlavu ale Mácha řádí jako smyslů zbavený. Nepřestane, dokud Toufar neleží na zemi bez známek života.

Mácha klidně odloží obušek, přejde ke stolu a dopije skleničku s vodou. Teprve potom přejde ke dveřím a otevře je.

MÁCHA:

Služba!

Za okamžik vstoupí do místnosti jeden z bachařů. Mácha ukáže rukou na ležícího Toufara.

MÁCHA:

Nějak ho proberte, za hodinu budeme pokračovat.

Bachař neřekne ani slovo, chopí se Toufarova těla a vytáhne ho z vyšetřovny.

Mácha zavře za bachařem dveře, přejde ke stolu a posadí se na židli. Teprve teď dá průchod svému vzteku a práskne obuškem do stolu, až sklenička poposkočí.